

РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. Шумен, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Йордан В. Димов

при участието на секретаря Татяна Св. Тодорова
като разгледа докладваното от Йордан В. Димов Търговско дело №
20223600900108 по описа за 2022 година

Производството по настоящото дело е образувано по предявени от „Банка ДСК” ЕАД, ЕИК-121830616, гр. София, ул.” №19, със съдебен адрес - гр. София, бул. №15, ет.2 против „Деси Д.“ ЕООД, ЕИК 202593081, гр. Русе, ул. „====“ №10, вх.2, ет.1 ап.27 и Д. И. Д., ЕГН-***** от гр. Шумен, ул. „....” №3, ет.11, ап.61, субективно съединени искиове с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК - да бъде установено, че ответниците дължат на банката, „Деси Д.“ ЕООД, в качеството на кредитополучател и Д. И. Д., в качеството ѝ на съдлъжник по договор за банков кредит, сумата от 34 483.75 лв., от които 25 057.73 лв. - главница, 7 693.08 лв. - неплатена договорна лихва за периода от 25.04.2017 г. до 04.03.2022 г., 1207.58 лв. - лихвена надбавка за забава за период от 25.04.2017 г. до 04.03.2022 г., 208.80 лв. - лихва за забава след настъпването на изискуемостта за периода от 05.03.2022 г. до 07.04.2022 г., 250.56 лв. - такси по договора и 66 лв. - такси и разноски. В исковата молба се излага следната фактическа обстановка: на 29.02.2016 г. между банката като кредитор и Д. И. Д. като кредитополучател бил сключен Договор за кредит Експерт №2016167 от 29.02.2016 г., по силата на който банката предоставяла на кредитополучателя банков кредит в размер на 30 000 лв., който имал за цел финансиране на стопанската дейност на кредитополучателя. Кредитът бил със срок за усвояване - 25.03.2016 г., срок за погасяване - 96 месец и падежна дата - 25.03.2024 г. Като съдлъжник договорът бил подписан и от Д. И. Д.. Договореният лихвен процент е следвало да се формира от три месечния Sofibor плюс надбанка от 7.467%, а при забава плащането извън уговорените срокове е установена и договорна надбавка от още 3% върху тази сума. Твърди, че задължението е станало предсрочно изискуемо на 04.03.2022 г. Намира, че банката е изправна страна по договора, тъй като е предоставила средствата по кредита, а те са били усвоени по посочената в договора разплащателна сметка. Основание да се твърди, че договора е предсрочно

изискуем е обстоятелството, че не са били плащани редовно вноските по него, като тази от 25.04.2017 г. насетне не са били изплащани въобще. Намира, че договорът е редовен и поражда предвидените в него задължения за страните. Сочи, че след настъпване на предсрочната изискуемост и отказа на кредитополучателя да изпълнява задълженията си са предприети действия за съдебно установяване на вземането. Сочи, че на 07.04.2022 г. е подадено заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение по реда на чл.417 от ГПК пред РС - Шумен. Претендирани са следните суми: 25 057.73 лв. - главница, 7 693.08 лв. - неплатена договорна лихва за периода от 25.04.2017 г. до 04.03.2022 г., 1207.58 лв. - лихвена надбавка за забава за период от 25.04.2017 г. до 04.03.2022 г., 208.80 лв. - лихва за забава след настъпването на изискуемостта за периода от 05.03.2022 г. до 07.04.2022 г., 250.56 лв. - такси по договора и 66 лв. - такси и разноски. Било образувано ч.гр.д. №755/2022 г. по описа на ШРС и е издадена Заповед №371/12.04.2022 г. за изпълнение на парично задължение. Издаден е и изпълнителен лист №305/12.04.2022 г. против ответниците „Деси Д.“ ЕООД и Д. И. Д.. Образувано било изпълнително дело №3125/2022 г. по описа на ЧСИ с рег. №930 на КЧСИ. Предвид изложеното моли да бъде установено по реда на чл.422 от ГПК, че ответниците дължат на Банка ДСК” ЕАД, сумите съобразно издадената Заповед за изпълнение по ч.гр. д. №755/2022 г. по описа на ШРС: 25 057.73 лв. - главница, 7 693.08 лв. - неплатена договорна лихва за периода от 25.04.2017 г. до 04.03.2022 г., 1207.58 лв. - лихвена надбавка за забава за период от 25.04.2017 г. до 04.03.2022 г., 208.80 лв. - лихва за забава след настъпването на изискуемостта за периода от 05.03.2022 г. до 07.04.2022 г., 250.56 лв. - такси по договора и 66 лв. - такси и разноски, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 07.04.2022 г. до окончателното изплащане на дължимите като главница суми. Моли ответниците да бъдат осъдени да заплатят и всички направени разноски и в заповедното производство и в настоящото исково производство, които за сега определя като държавна такса и 300 лв. за юрисконсулско възнаграждение.

От страна на първия ответник и кредитополучател „Деси Д.“ ЕООД е получен отговор на ИМ. В него се оспорва основателността на така предявената претенция. Сочи се, че оспорва сумата по договора за кредит да е била преведена и усвоена от дружеството. Оспорва обстоятелството, че процесния договор е бил валидно обявен за предсрочно изискуем. Намира, че приложената покана уведомление връчена чрез ЧСИ на 04.03.2022 г. не съдържа необходимите реквизити на уведомление за предсрочна изискуемост. Позицията се на съдебна практика, като намира, че в подобна покана следва да присъстват всички изискуеми реквизити на извлечението от счетоводните книги, като следва да е налице идентичност на тези реквизити. Предвид, че не е обявена предсрочната изискуемост намира, че изискуемостта не е настъпила за цялото вземане за главница, като може да се претендират само вземанията за главница дължими към момента на приключване на устните състезания в настоящото производство. По отношение на претенциите за възнаградителна лихва сочи, че е настъпила погасителна давност относно претендираните суми за лихва за период от 25.04.2017 г. до 07.04.2019 г., тъй като същите са погасени по давност предвид нормата на чл.111, б. „в“ от ЗЗД. По същата логика намира, че е погасено и обезщетението за забава претендирано в размер на 1207.58 лв. в частта му касаеща периода от от 25.04.2017 г. до

07.04.2019 г. Оспорва и дължимостта на претендираните заемни такси и разноски в размер на 315.56 лв. Моли да бъде постановено решение, с което да бъде отхвърлена така предявената претенция. Моли да бъдат присъдени и направените в производството разноски.

Писмен отговор е бил депозиран и от втората ответница - Д. И. Д.. Последната също сочи, че така предявеният установителен иск е неоснователен., като излага напълно идентични аргументи, като изложените в отговора на дружеството. Моли да бъде постановено решение, с което да бъде отхвърлена така предявената претенция Моли да й бъдат присъдени и направените в производството разноски.

От страна на банката е била депозирана допълнителна ИМ. В нея кратко и бланкетно се оспорват твърденията в двата отговора. Соци се, че главницата е усвоена, а предсрочната изискуемост е редовно обявена и е породила законовите си ефекти. Намира, че вземанията за възнаградителна лихва и за забава не се погасяват с предвидената в закона кратка тригодишна погасителна давност. Намира, че се дължат и предвидените по договора такси и разноски.

От страна на ответниците са постъпили и писмени отговори на допълнителната искова молба. Те са идентични и в тях се поддържат становищата залегнали в отговора на исковата молба. Правят се същите възражения и се излагат същите правни изводи относно спора. Иск се предявените икове да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани. Моли да бъдат присъдени на ответниците и направените от тях съдебни и деловодни разноски в производството.

В съдебно заседание страните не се явяват и не изпращат представители. Постъпили са преди съдебното заседание писмени становище от страните. Банката – ищец поддържа исковата молба, както е предявена, моли да бъде признато за установено по отношение на ответниците, че последните дължат посочените в ИМ суми. Моли ответниците да бъдат осъдени да заплатят сторените в настоящото искова производство съдебни и деловодни разноски, както и направените в заповедното производство разноски.

Исковата молба е процесуално **допустима**. Разгледана по същество същата е **основателна**.

В настоящото производство са предявени субективно съединени установителни икове заведени по реда на чл.422, във вр. с чл.415, ал.2 от ГПК. Доказателствената тежест е общата. Всяка от страните в производството следва да докаже фактите, които претендира и които са благоприятни за нея. Ищецът в производството е длъжен да установи, основанието от което черпи правата си, че същото е изискуемо, най-вече съобразно договореностите между страните по договора за кредит и претендирания размер на претенцията. Т.е. следва да бъде доказано наличието на договор за кредит, специфичните клаузи, въз основа на които ищецът обосновава правата си. Следва да бъдат установени сумите за главница, лихви и такси в претендираните размери. Ответниците могат да установяват, че задължението е било платено, както и други факти и обстоятелства, които погасяват облигационното

правоотношение или освобождават от гражданска отговорност, включително, но не само: че сумите по кредита не са били усвоени, напълно или частично, че част от клаузите на се произвели своето действие, че не е налице предсрочна изискуемост на задълженията и т.н.

Производство протекло от преди това предпоставено производство за издаване на заповед за незабавно изпълнение въз основа на извлечение на счетоводни книги на банка по реда на чл.418 от ГПК във вр. с чл.417, т.2 от ГПК. Установява се в рамките на производството, че ищецът в качеството си на заявител на 07.04.2022 г. е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по което е заведено ч. гр. д. 755/2022 г. по описа на ШРС. Със заявлението е поискано да бъде осъдени кредитополучателя „Деси Д.“ ЕООД, ЕИК 202593081, гр. Русе и Д. И. Д., ЕГН-***** от гр. Шумен, в качеството ѝ на съдлъжник да заплатят следните суми: 25 057.73 лв. - главница, 7 693.08 лв. - неплатена договорна лихва за периода от 25.04.2017 г. до 04.03.2022 г., 1207.58 лв. - лихвена надбавка за забава за период от 25.04.2017 г. до 04.03.2022 г., 208.80 лв. - лихва за забава след настъпването на изискуемостта за периода от 05.03.2022 г. до 07.04.2022 г., 250.56 лв. - такси по договора и 66 лв. - такси и разноски. Съдът е издал заповед за незабавно изпълнение №371/12.04.2022 г. за исканите суми, както и за 689.68 лв., представляващи разноските за държавна такса и 50 лв. за юрисконсултско възнаграждение за заповедното производство. На същата дата е издаден и изпълнителен лист за сумите. От страна на длъжниците са постъпили възражения против така издадената заповед за незабавно изпълнение, съответно от Д. И. Д., ЕГН-***** на 25.07.2022 г. и от „Деси Д.“ ЕООД на 26.07.2022 г. С оглед на подадените възражения заповедния съдия е дал по силата на Разпореждане №24525/18.08.2022 г. указания на основание чл.415, ал.1, т.1 от ГПК, че ищецът следва да предяви иск за вземането си в едномесечен срок. В законовия срок заявителя е подал и исковата молба по настоящото производство.

В рамките на производството от фактическа страна са напълно установени при пряко доказване твърдения в исковата молба от ищеца обстоятелства. На 29.02.2016 г. „Сосиете женерал Експресбанк” АД по силата на Договор а кредит Експерт №20016167 отпуснала на кредитополучателя Деси Д.“ ЕООД потребителски кредит в размер на 30 000 лева. По договорът като съдлъжник се задължила и ответницата Д. И. Д., ЕГН-***** . Кредитът бил отпуснат като оборотен кап итал за финансиране на търговската дейност на кредитополучателя. Банката открила и разплащателна сметка с титуляр кредитополучателя, по която сметка била преведена сумата по кредита. Твърди се, че сумата била реално усвоена. Съобразно договора датата за окончателно погасяване на кредита била 25.03.2024 г. Бил изготвен погасителен план, съгласно който били определени месечните вноски. Съобразно договора всяка от 96-те месечни вноски била дължима до 25-то число на съответния месец. Задължението било лихвоносно за банката, като размерът на лихвата се определял като сбор от тримесечния СОФИБОР и надбавка в размер на 7.467%. Към датата на сключване на договора размерът на тримесечния СОФИБОР бил 0.433%.

Приетата в производството съдебно-счетоводна експертиза установява, че кредитът е бил усвоен напълно. Сумата от 20 000 лв. била наредена за превод в друга банка на

01.03.2016 г., сумата от 9000 лв. била изтеглена „на каса“, 375 лв. покрили дължими банкови такси, а остатъка посужил за погасяване на първата вноска. ССЕ установява, че вноските за март, април, май, ноември и декември 2016 г. били внесени своевременно. Непълно и/или несвоевременно били погасявани вноските за месеците юни, юли, август, септември, октомври 2016 г., както и тези за януари, февруари и март 2017 г. На 13 април 2017 г. било и последното постъпление на суми за погасяване на кредита по нарочната разплащателна сметка. Така по кредита останала незаплатена главница в размер на 25 057.73 лв. за периода се дължала и начислена, но неплатена възнаградителна лихва в размер на 7693.08 лв., обезщетение за забава за период от 25.04.2017 г. до 07.04.2022 г. в размер на 1416.38 лв. посочено е, че дължимите договорни лихви за период от три години преди подаване на заявлението са 3919.61 лв., а обезщетенията за забава – 881.73 лв. Дължимите заемни такси са в размер на 250.56 лв., а разносните по кредита са в размер на 66 лв.

От данните по делото и ТР надлежно се установява правоприемството между банката отпуснала процесния кредит „Сосиете женерал Експресбанк“ АД и банката предявила претенцията „Банка ДСК“ ЕАД.

По делото са представени писмени покани-уведомление, връчени от нотариус с рег. №930 на Нотариалната камара и район на действие – райна на ШРС, които покани са адресирани до двамата ответници в производството „Деси Д.“ ЕООД и Д. И. Д., ЕГН-*****, получени са на 04.03.2022 г. от Д. И. Д., която представлява и дружеството и носят подписа на последната.

Предвид установеното от фактическа страна съдът направи следните правни изводи: Настоящият иск е установителен иск с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК във вр. с чл. 415, ал.1 от ГПК за присъждане на дължима сума по неизплатена главница по договор за потребителски кредит. Доказателствената тежест тук е общата – всяка от страните следва да установи онези факти и обстоятелства, които са благоприятни за нея. В доказателствена тежест на ищеца е да установи, че е налице договор за кредит между страните, неговите съществени клаузи, обстоятелството, че сумата е била получена от ответника, че кредита не е бил обслужван редовно, обявяването му за предсрочно изискуем, съобразно изискванията на договореностите между страните и закона.

В самото производство с доказателства е установено, отпускането на кредита за процесната сума, както и че претендираната сума е дължима като непогасена. Това обстоятелство е оспорено от ответниците, но предвид на доказателствата оспорването остава голословно. Оспорва се и усвояването на заема, но това е безспорно установено от експертизата, която уточнява, че сумите са усвоени с платежно нареждане подадено лично от ответника.

В производството е установено, че банката е изпълнила задължението си по договора за предоставяне на сумата по кредита, като той е бил надлежно усвоен. Не се установи ответниците да са изпълнили задължението си да върнат кредита и да са заплатили дължимите такси, разноси, които като благоприятни за тях обстоятелства са били в тяхна доказателствена тежест. Последното плащане за погасяване на задълженията по кредитния

договор е извършено на 13.04.2017 г. С оглед на това за ищеца е възникнало правото да обяви кредита за предсрочно изискуем и той го е упражнил, посредством изпратени до ответниците покани, които са им връчени на 04.03.2022 г. и двете покани са получени от Д. И. Д. – едната лично в качеството ѝ на съдлъжник, а другата като представител на кредитополучателя „Деси Д.“ ЕООД.

Неоснователни са възраженията за недължимост на сумите направени от ответниците в подадените от тях отговори на ИМ и отговори на допълнителната ИМ. Установява се сключването на договора за заем, превеждането на сумата от страна на банката по сметката за обслужване на кредита, установява се усвояването на дължимите суми. Не са основателни възраженията, че връчените покани- уведомление, с които банката е довела до знанието на ответниците обстоятелството, че обявява кредита за предсрочно изискуем не съдържа всички изискуеми атрибути на подобна покана. В посочените покани банката изрично е посочила за кой конкретно договор за кредит става въпрос – сключен на 29.02.2016 г., за сумата от 30 000 лв. Посочена е и причината, поради която се обявява същия за предсрочно изискуем – поради неплащане в срок на дължими вноски по договора за кредит. Посочено е, че от датата на получаване на уведомлението се счита изискуема, както и че банката ще начислява договореното обезщетение за забава. Съдът намира, че не е необходимо да се включва, каквато и да е допълнителна информация, предвид обстоятелствата, че кредитополучателят и съдлъжника, като подписали договора за кредит са наясно с клаузите му, клаузите на общите условия, а и при най-малко желание да се информират относно конкретния размер на дължимите суми подобна информация би била предоставена от банката.

Основателни са обаче възраженията на ответниците свързани с изтекла погасителна давност по отношение на суми за договорна и наказателна лихва. Това възражение на ответниците е оспорено от ищеца в допълнителната ИМ, но там е посочено единствено, че ищеца не е съгласен с извода на ответниците, че вземанията за възнаградителна лихва и обезщетение за забава следва да се погасяват с кратка 3-годишна давност. Съобразно нормата на чл.111, б.„в“, предл.2 от ЗЗД с кратка тригодишна давност се погасяват и задълженията за лихви. Предвид това следва да се приеме, че са погасени по давност всички задължения за лихви, произтичащи от договора, които са възникнали повече от три години от момента, в който е заведено заповедното производство или 07.04.2019 г. (Заповедното производство е заведено с изпращане на писмо по пощата на 07.04.2022 г.). Предвид това следва да се приеме, че по давност е погасена сумата от 3773.47 лв. натрупана договорна лихва преди 07.04.2019 г., като остава да се дължи договорна лихва в размер на 3919.61 лв., натрупана в периода от 07.04.2019 г. до 07.04.2022 г. Поради същите обстоятелства е погасена по давност и сумата от 534.65 лв., представляваща обезщетение за забава (надбавка) (наказателна лихва) натрупана преди 07.04.2019 г., а валидно се дължи сумата от 881.73 лв. като обезщетение за забава, отнасяща се за периода от 07.04.2019 г. до 07.04.2022 г. Предвид това следва да бъде оставен без уважение иска, в частите му, в които се иска да бъде признато за установено, че ответниците дължат сумата от 3773.47 лв. натрупана

договорна лихва преди 07.04.2019 г., както и сумата от 534.65 лв., представляваща обезщетение за забава (надбавка) (наказателна лихва) натрупана преди 07.04.2019 г. Следва да се уважи иска по отношение на договорна лихва в размер на 3919.61 лв., натрупана в периода от 07.04.2019 г. до 07.04.2022 г. и 881.73 лв. като обезщетение за забава, отнасяща се за периода от 07.04.2019 г. до 07.04.2022 г.

Неоснователни са и възраженията на ответници, че не се дължат сумите за такси по кредита. Същите са договорно установени – чл.12 от договора за кредит и не са забранени от закона.

Предвид това освен, както е посочено по-горе, частично относно лихвите, искът следва да бъде уважен изцяло по отношение на претендираната като незаплатена главница и такси.

Ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят и сторените от ищеца разноси в заповедното производство, съобразно с уважената част на иска или сумата от 636.67 лв., като в заповедното производство заявителя е сторил разноси от 739.68 лв., от които 689.68 за държавна такса и 50 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят и сторените от ищеца разноси в настоящото производство, съобразно с уважената част на иска или сумата от 1540.43 лв., като ищеца е сторил общо разноси от 1789.67 лв., от които 689.67 за държавна такса, 700 лв. за назначената експертиза и 300 лв. – юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно с правилата на чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

И двамата ищци отправят към съда претенции за разноси. Това е сторено в отговорите на ИМ, отговорите на допълнителната ИМ. Както и в писмени становища, представени преди проведеното едно заседание. Макар да предявява искане за заплащане на разноси „Деси Д.“ ЕООД не е представила доказателства за сторени такива. По делото този ответник представя копие от пълномощно (л.55 и л.112 от делото), но не и договор за правна помощ или друг документ, който да установява направени разноси. Предвид това на дружеството ответник не следва да се присъждат разноси. Ответницата Д. И. Д. предоставя Договор за правна помощ и съдействие (л.48 от делото), но там няма посочено възнаграждение за представляващият я адвокат, а е уговорено, че адвокатът предоставя безплатна помощ на основание чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата. Ищцата Д. с отговора на исковата молба претендира заплащане на сума за адвокатско възнаграждение в размер на 3410 лв. С отговора на допълнителната ИМ и писменото становище депозирано преди съдебно заседание пък се претендира сумата от 4156.65 лв. за адвокатско възнаграждение, от които 2654.61 лв. по иска за главница, 1069.30 лв. по иска за възнаградителна лихва и 441.74 лв. по исковете за обезщетение за забава. Подобно искане за присъждане на адвокатско възнаграждение, като отделни суми по отделните претенции, почиващи на различни основания в едно производство е неправилно и не може да бъде уважено. Съобразно правилото на чл.71, ал.1 от ГПК държавните такси и разноските в производството се определят по цената на иска. Цената на иска представлява сбора на материалните претенции – чл.69, ал.1, т.1 от ГПК. Ето защо не може да се претендират

отделни адвокатски възнаграждения за всяко от различните основания. Възнаграждението следва да е едно, определено като сбор от сумите. Освен това, когато е осъществена правна помощ на основание чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата съдът не следва да се прилага Наредба №1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Последната се установява неразрешен от общностното право минимален стандарт на адвокатските възнаграждения. С Решение на Съда на Европейския съюз от 25 януари 2024 г. по дело С-438/22 е даден отговор дали и в каква степен, при определяне на подлежащите на възстановяване разноси за адвокатско възнаграждение, националните съдилища са обвързани от тарифа за минимални адвокатски възнаграждения, приета от съсловна организация на адвокати, в която те членуват задължително по закон. В решението на СЕС е прието, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС следва да се тълкува в смисъл, че ако се установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочените разпоредби, националният съд е длъжен да откаже да я приложи. Национална уредба, съгласно която: - от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, - и от друга страна, съдът няма право да присъди разноси за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на тази разпоредба от ДФЕС. Даденото разрешение с решението по преюдициалното запитване (задължително за всички съдилища - чл. 633 ГПК) означава, че при преценката си за размера на подлежащите на възстановяване разноси за адвокатско възнаграждение на страната, в чиято полза е разрешен спорът, и в приложение на разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът не е обвързан от посочените в Наредба № 1.2.0024 г. минимални размери на адвокатското възнаграждение. В подобна насока е и практиката на ВКС – Определение № 638 от 18.03.2024 г. на ВКС по ч. т. д. № 757/2023 г., I т. о., ТК, Определение № 474 от 28.02.2024 г. на ВКС по ч. т. д. № 961/2023 г., I т. о., ТК, Определение № 50015 от 16.02.2024 г. на ВКС по т. д. № 1908/2022 г., I т. о., ТК и други. В конкретния случай адвоката представител на Д. И. Д. не се е явил в съдебно заседание, а е подал единствено отговорна ИМ, допълнителен отговор на ИМ и молба преди съдебно заседание. Делото също така не се отличава с фактическа и правна сложност. Предвид изложеното съдът намира, че претендираният размер на възнаграждение от 4156.65 лв. се явява прекомерен. Съдът преценява като справедлив предвид извършената работа по делото размер на възнаграждение от 500 лв. Няма данни ответницата Д. И. Д. да е направила други разноси. Предвид това с оглед на отхвърлената част на исковата претенция следва да бъде осъден ищецът да заплати на ответницата сумата от 69.63 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на „Деси Д.“ ЕООД, ЕИК

202593081, гр. Русе, ул. „====“ №10, вх.2, ет.1 ап.27 и Д. И. Д., ЕГН-***** от гр. Шумен, ул. „....“ №3, ет.11, ап.61, че последните в условия на солидарност дължат на „Банка ДСК“ ЕАД, ЕИК-121830616, гр. София, ул.“ №19, със съдебен адрес - гр. София, бул. №15, ет.2 сумата от **29 681.41 лв. (двадесет и девет хиляди шестстотин осемдесет и един лева и четиридесет и една стотинки)**, от които сумата от 25 057.73 лв. (двадесет и пет хиляди петдесет и седем лева и седемдесет и три стотинки) – главница по Договор за кредит Експерт №2016167 от 29.02.2016 г., 3919.61 лв. (три хиляди деветстотин и деветнадесет лева и шестдесет и една стотинки), представляващи договорна лихва за период от 07.04.2019 г. до 07.04.2022 г., 881.73 лв. (осемстотин осемдесет и един лева и седмдесет и три стотинки) – наказателна лихва за период от 07.04.2019 г. до 07.04.2022 г., както и 315.56 лв. (триста и петнадесет лева и петдесет и шест стотинки), представляващи неплатени заемни такси и разноси по договора, както и законна лихва от 07.04.2022 г. до окончателно изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за незабавно изпълнение №371/12.04.2022 г. по ч. гр. д. 755/2022 г. по описа на ШРС.

ОТХВЪРЛЯ иска в частта, в която се иска да бъде признато за установено, че „Деси Д.“ ЕООД, ЕИК 202593081, гр. Русе и Д. И. Д., ЕГН-***** от гр. Шумен в условия на солидарност дължат на „Банка ДСК“ ЕАД, ЕИК-121830616, гр. София следните суми: 3773.47 лв. (три хиляди седемстотин седемдесет и три лева и четиридесет и седем стотинки) натрупана договорна лихва за периода от 25.04.2017 г. до 07.04.2019 г., както и сумата от 534.65 лв. (петстотин тридесет и четири лева и шестдесет и пет стотинки), представляваща обезщетение за забава (надбавка) натрупани за период от 25.04.2017 г. до 07.04.2019 г., поради направено от ответниците възражение за погасяване на тези суми по давност и на основание чл.111, б. „в“, предл.2 от ЗЗД.

ОСЪЖДА „Деси Д.“ ЕООД, ЕИК 202593081, гр. Русе и Д. И. Д., ЕГН-***** от гр. Шумен в условия на солидарност да заплатят на „Банка ДСК“ ЕАД, ЕИК-121830616, гр. София сумата от 1540.43 лв. (хиляда петстотин и четиридесет лева и четиридесет и три стотинки), представляващи направените от ищеца разноси за водене на исковото производство, съобразно с уважената част от иска и сумата от 636.67 лв. (шестстотин тридесет и шест лева и шестдесет и седем стотинки), представляващи разноските за водене на заповедното производство, съобразно с уважената част от иска.

ОСЪЖДА „Банка ДСК“ ЕАД, ЕИК-121830616, гр. София в условия на да заплати на Д. И. Д., ЕГН-***** от гр. Шумен сумата от 69.63 лв. (шестдесет и девет лева и шестдесет и три стотинки), представляващи направените от последната разноси за водене на настоящото производство, съобразно с отхвърлената част от иска.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните чрез Шуменски ОС пред Апелативен съд гр. Варна.

Съдия при Окръжен съд – Шумен: _____

